

Аляксандар Ірванец

Любі! *

Любі Акляхому, радзімы наш край,
Як бацьку і родную маму.
Аёву любі і Флярьду кахай,
Радзіму маю Алябаму.

Любі Каліфорнію ўночы і ўдзень,
Зь ёй радасьць дзялі і маркоту.
Любі Індыяну. І сонца прамень
Загляне і ў нашу Дакоту.

Дзяўчо! Не глядзі, адыдзі чым хутчэй!
Твая прыгажосьць без завады,
Ды не пакахаць мне блакітных вачэй,
Пакуль не палюбіш Нэвады.

Юнак! Ты любіцьмеш аддана, як брат,
Кахацьмеш мацней ад каханай
Акругу Калюмбію й Джорджыю-штат
З Мантанаю й Люізіянай.

Каб родны свой кут палюбіць дарагі,
Любіць навучыся па-брацку
Палі Арызоны й Аляскі сьнягі,
І мілую сэрцу Нэбраску.

Любоўю, мацнейшай за поцяг да вульв,
Вядомы й сьляпому, глухому,
Вірджынію-штат, як Вірджынію Вулф,
Любі. І любі Акляхому!..

Аляксандар Ірванец (нар. 1961). Паэт, празаік, драматург, літаратурны крытык. Жыве і працуе ў Ірпені й Кіеве. Сябар літаратурнае групоўкі Бу-Ба-Бу. Правакацыйную і карнавальную паэзію Ірванца шануюць усе аматары ўкраінскага пастмадэрнізму 90-х. Ягоны верш “Любі Акляхому...” выклікаў гнеўныя пратэсты сяброў Саюзу пісьменьнікаў Украіны, а жартаўлівая “Ода грыўні” — неўразумельнае маскоўскай “Літаратурнай газеты”, якая палічыла яе вяршыняй “самасьцініцкай” абмежаванасьці і дэградацыі, выкліканых разрывам сувязяў зь вялікай расейскай культурай. Балянсуючы на мяжы гратэску і кітчу, Ірванец гуляе штампамі і стэрэатыпамі мас-культуры, не баючыся, аднак, вытанчаных лірычных дыгрэсій. Ягоная апошняя публікацыя — раман “Рівне—Ровно” (Кур’єр Кривбасу, 2001).

* Пародыя на хрэстаматыйны верш Уладзімера Сасюры “Любіце Ўкраіну”